

SUN-MI HWANG

GĂINUȘA CARE VOIA SĂ ZBOARE

Traducere din coreeană și note
de Iolanda Prodan

Ilustrații de Nomoco

ARTHUR

Cuprins

Niciodată nu voi mai face ouă!	7
Evadarea din cușcă	17
În poiată	27
Oul din desișul de măceși sălbatici	39
Despărțire și întâlnire	51
Ești o rușine pentru cei cu creastă!	67
Doi pribegi și o nevăstuică-vânător	79
Mami, eu măcăi!	93
Călători din altă lume	105
Un vânător la vânătoare	119
Ninge cu flori de salcâm	137

Oul se rostogoli și se opri într-un ungher al cuștii din plasă de sârmă. Găinușa, pe numele ei Muguraș, privi cu tristețe spre oul palid, lipsit de strălucire, pătat ici-colo cu picături de sânge. Timp de două zile nu făcuse niciun ou. Din acest motiv, chiar începuse să creadă că nu va mai putea niciodată să facă ouă. Și totuși, azi a făcut un ou micuț și... urâțel. „Nu o să permit să se mai întâmple așa ceva niciodată“, își spuse în gând. Dar oare stăpâna casei avea de gând să ia oul făcut de ea? Femeia strângea ouăle din toate cuștile de plasă, chiar dacă bodogănea întruna, plângându-se că găinile ei făceau ouă din ce în ce mai mici. Dar era cu neputință ca nevasta fermierului să ia și oul acela urâțel.

Cât a fost ziua de lungă, Muguraș abia s-a putut ține pe picioare. Nici nu era de mirare: făcuse un ou fără să fi apucat să ciugulească nimic. „Oare câte ouă să mai fi rămas în pânțelele meu? Să fi fost ăsta ultimul ou pe care l-am făcut? Ce bine ar fi să fie așa...“ Privi afară, oftând adânc. Singurul lucru pe care putea să-l facă în cușca de plasă era să privească *dincolo*. Ciudat, dar era un avantaj faptul că mica ei cușcă se afla chiar lângă ușa fermei unde erau adăpostite găinile. Ușa nu se închidea prea bine, așa că putea admira salcâmul ce se întrezărea prin crăpătură. Îndrăgise nespuse de mult acel copac. Privindu-l, reușise să supraviețuiască, fără să murmure niciun sunet, îndurând

rafalele reci de vânt care se strecurau iarna prin ușa întredeschisă, dar și ploaia ce cădea pe timpul verii.

Muguraș era o găină ouătoare. Adică aparținea acelei rase de găini crescute special pentru a face ouă. Trecuse puțin peste un an de când fusese adusă aici, dar nu ieșise niciodată din mica ei cușcă în care nici măcar nu putea să se miște sau să dea din aripi. Și nici vorbă să cadă cloșcă! Dar avea o dorință în sufletul ei, o dorință pe care nu i-o mărturisise nimănui: „Măcar o singură dată de aș putea să cad cloșcă... de aș putea, o singură dată, să fac un puișor...” Această dorință prinsese viață în inima ei de când o văzuse pe găina ce trăia liberă prin ogradă, plimbându-se peste tot cu puișorii ei drăgălași.

Să cadă cloșcă și să facă un puișor... Muguraș nu putea da uitării visul ei, nici măcar pentru o secundă. Dar era un vis imposibil de realizat în cuștile astea înclinate în față, făcute special ca ouăle să se rostogolească dincolo de plasă, departe de mamele lor.

Ușa halei se deschise și intră un bărbat.

— Hai la tata, pui-pui-pui! V-am adus mâncarea de dimineață! spuse fermierul, în timp ce împingea o roabă mică.

— Ne e foame! Ne e foame! Mai repede! Dă-ne de mâncare mai repede! strigau găinile agitate – era un adevărat haos.

— La cât de mult mâncați, ar trebui să faceți ceva bun! Unde mai pui că și furajele pentru voi s-au scumpit! se răsti bărbatul, în timp ce scotea cu o găleată mâncarea din roabă.

Muguraș clipi, privind intens la lumea care era *dincolo* de ușa larg deschisă a halei. De ceva vreme își pierduse pofta de mâncare și nu mai avea niciun chef să facă ouă. De fiecare dată când nevasta fermierului venea să-i ia

ouăle, își simțea sufletul pustiit. Iar mândriei pe care o simțea când se oua îi luase încet-încet locul tristețea. Muguraș ajunsese la capătul puterilor. Trecuse mai bine de un an de când nu putea atinge ouăle pe care le făcea, nici măcar cu vârful picioarelor. Și nici nu avea habar ce se întâmpla cu ele după ce femeia le punea în coș.

Oh! Strălucitoarea lume de afară, de dincolo de plasă! La capătul ogrăzii, salcâmul era în floare. Parfumul florilor albe de salcâm, purtat pe aripile vântului, intra în hală și pătrundea până în adâncul sufletului găinușei. Fără să-și dea seama, Muguraș scoase capul prin plasa de sârmă a micii ei cuști. Din cauza sârmelor, gâtul ei golaș, fără pene, se înroșise.

„Frunzele *au născut* flori din nou!“ își spuse în gând. Era geloasă pe salcâm. Abia când s-a uitat mai bine, cu ochii pe jumătate deschiși, și-a dat seama că frunzele verzui de salcâm s-au maturizat, dând naștere unor flori înmiresmate. Muguraș sesizase prezența salcâmului chiar din prima zi în care fusese închisă în cușca ei de sârmă.

La început, crezuse că nu erau decât niște flori. Dar după câteva zile, după ce florile s-au scuturat, plutind în aer ca niște fulgi de nea, a observat că pe ramuri au rămas și frunze verzi. Acestea au trăit până toamna târziu, când au îngălbenit. Apoi au căzut, în liniște, pe pământ. Muguraș a privit cu admirație frunzele care, înainte de a îngălbeni și cădea, înduraseră rafalele aspre de vânt și ploaia necruțătoare. Aceași admirație a simțit-o și în anul următor, în primăvară, privind renașterea frunzelor de salcâm, de un verde palid.

Găinușa era convinsă că, pe lumea asta, nu exista nume mai potrivit pentru ea decât *Muguraș*. Era un nume care purta în el semnificația cuvântului *frunză*. Era acea

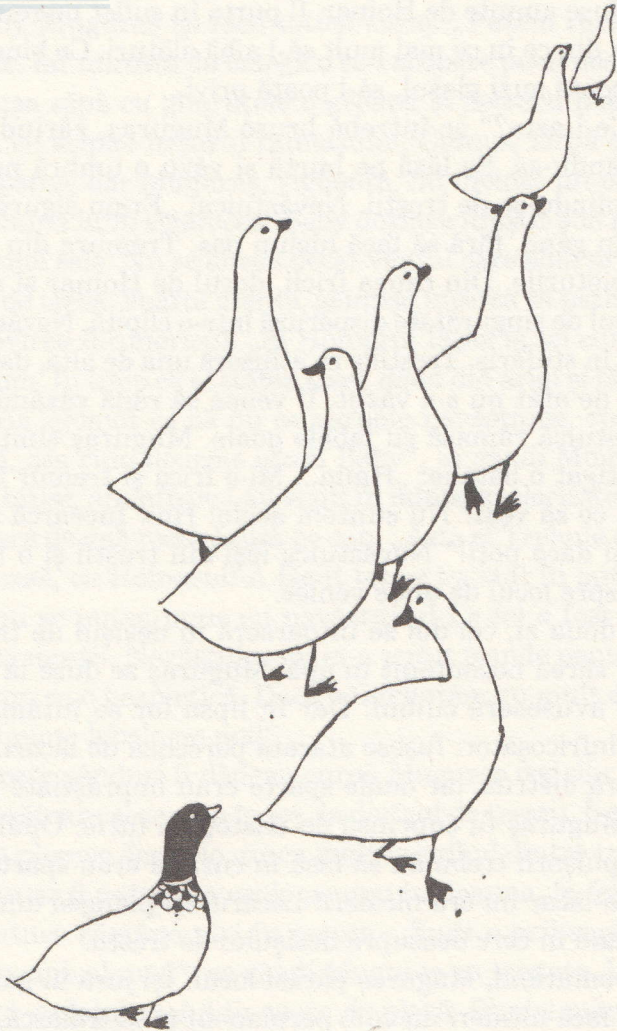
frunză mângâiată de adierea vântului și de razele soarelui care, după ce se ofilea și cădea, putrezea și se transforma într-o pătură hrănitoare pentru pământ. Era tocmai acea frunză care, în cele din urmă, se schimba într-o floare înmiresmată. Asemenea frunzelor de salcâm, și Muguraș voia să facă ceva cu viața ei. Și astfel și-a pus singură acest nume. Nimeni nu o striga așa. Știa foarte bine că nu ar fi putut trăi precum frunzele salcâmului. Cu toate astea, găinușa avea sentimentul că era diferită. Era secretul ei drag, un secret numai al ei. De când își pusese acest nume, căpătase obiceiul de a privi cu atenție în jurul ei. Ținea minte în detaliu tot ce se întâmpla dincolo de ușa halei. Nimic nu-i scăpa. Știa tot, de la fazele lunii de pe cer și răsăritul de soare până la certurile dintre orătăniile din ogradă.

— Luați de mâncăți ca să faceți ouă mari! se răsti din nou bărbatul.

De fiecare dată când își hrănea găinile, fermierul repeta aceleași vorbe. Muguraș se săturase să-l tot audă spunând același lucru. Se făcea că nu-l vede, privind cu atenție spre ogradă, fără să scoată vreun cârâit.

Preocupate, orătăniile care trăiau în ogradă luau masa de dimineață. O familie de rațe înconjurase o copaiie mare de lemn și, cu penele din cozi ridicate și desfăcute, înfulecau de zor fără să-și ridice capul. Bătrânul câine mânca și el cu lăcomie. Deși avea propriul lui vas, înghițea totul pe nerăsuflete, de frică să nu-i fure cocoșul mâncarea. Odată, încercând să se lupte cu el, bătrânul câine încasase un cioc ascuțit drept în nas, de i-a dat sângele. De atunci îi știa de frică.

La cratița găinii și a cocoșului nu era prea mare îngheșială. Cum încă nu aveau pușori, mâncau relaxați, din

MAMI, EU MĂCĂ!

Sezonul ploios începuse. Ploile îndelungate au făcut ca volumul lacului să crească atât de mult, încât trestiiile erau aproape înghițite de apă. Au fost niște zile foarte grele pentru Muguraș: abia a găsit un adăpost care să-i ferească de ploaie și, pentru că avea penele ude, mai tot timpul era răcită. Găinușa ajunsese numai piele și os. Era frântă de oboseală, pentru că-și schimba zilnic cuibul și pentru că nu putea dormi prea bine pe timpul nopții. Baby crescuse foarte mult și arăta ca un adevărat rățoi. Pe zi ce trecea semăna tot mai mult cu Hoinarul – lucru care o bucura pe Muguraș, dar o și uimea. Și, pentru că se făcuse mare, numele Baby nu i se mai potrivea. Muguraș îl numi Moț-verde, după culoarea penelor de pe cap. Dar găinușei îi plăcea să-l strige tot Baby. Dragostea ei de mamă se revărsa ori de câte ori pronunța numele ăsta.

Muguraș a scăpat de răceală abia după ce a trecut sezonul ploios. Totuși, părea imposibil ca trupul ei uscățiv să revină la formele plinuțe de altădată. „Of! Am îmbătrânit. Era de așteptat. Iar Baby deja s-a făcut mare...” își spunea în gând. Chiar dacă slăbise, Muguraș era mai puternică acum ca niciodată: cu privirea ei calmă putea observa orice mișcare în întuneric, ciocul îi era ferm, iar gheruțele, ascuțite. Ea și Moț-verde nu dormeau mai mult de două zile în același cuib. Câteodată, vedeau de la distanță cum nevăstuica se întorcea în vizuina ei cu labelle goale, fără nicio pradă.

Viața de pribeag era obositoare, dar merita s-o îndure. Mai greu era pentru Muguraș să-l vadă pe Moț-verde trist și căzut pe gânduri. De când venise pe la ei șeful cârdului de rațe, dar și după ce culoarea penelor a început să i se schimbe, nu părea să-i fie prea bine. Muguraș se simțea frustrată pentru că, deși îl întreba ce se petrecea cu el, Moț-verde nu-i spunea nimic.

Pentru o vreme scăpaseră de ploi. De cum se însera, stelele străluceau pe cer. Vremea se îmbunase, iar penele lui Muguraș nu mai erau ude. Cei doi și-ar fi putut găsi un adăpost în apropiere, dar Muguraș și Moț-verde urcară pe o colină, ca să fie departe de nevăstuică. Ajunși în vârful dealului, găinușa se uită cu atenție sub o stâncă unde se adăpostiseră câteva zile, în timpul sezonului ploios. Dar lui Moț-verde nu-i plăcea locul ales de mama lui, pentru că era departe de lac și cocoțat tocmai în vârful dealului.

— De vreo două zile nu am văzut-o pe nevăstuică, dar azi o să apară. Sigur o să se furișeze printre trestii ca să pună laba măcar pe un lăcar, zise Muguraș.

Moț-verde însă nu asculta vorbele mamei lui. Era în mijlocul unui câmp de păraluțe¹ albe înflorite și privea în jos, spre lac. Muguraș era îngrijorată, văzându-l din nou căzut pe gânduri. În mica peșteră de sub stâncă, găinușa stătea ghemuită, privindu-l pe rățoi. Se simțea tristă văzând cât de mare se făcuse Baby al ei. În astfel de situații, chiar dacă i-ar fi pus o întrebare Hoinarului, în sufletul ei nu primea niciun răspuns. „Hoinarule, ce bine seamănă Baby cu tine“, spunea în gând Muguraș. Asemănarea izbitoare dintre Moț-verde și Hoinar îi dădea fiori găinușei. Se temea că și el va fi prins de nevăstuică.

¹ Plantă din familia margaretei, cu flori mici și rotunde.

Pentru Muguraș, neatenția era cel mai mare pericol. Hotărâtă să-l cheme pe Moț-verde la ea, găinușa se ridică și ieși de sub stâncă. Dintr-odată, văzu o umbră întunecată prelingându-se pe stâncă, lăsând în urmă un ecou asemenea unei adieri de vânt. Muguraș nu mai putea respira: era nevăstuica! Cum putuse să facă o asemenea greșală? Alesese locul cel mai nepotrivit. Până acum reușiseră să se ferească de nevăstuică, dar de data asta se pare că lighioana a fost cu un pas înaintea lor.

Moț-verde nu știa că nevăstuica era prin apropiere, iar Muguraș își pierdu cumpătul văzându-l pe rățoi neatent la ce se petrecea în jurul lui.

— Vino-ți în fire! Ascultă-mă! Sunt mama ta!

Nu putea sta așa, fără să facă nimic. Trase adânc aer în piept și țâșni de sub stâncă.

— Dispari de-aici! cârâi din toate puterile la nevăstuică, dând din aripi.

Nevăstuica dădu să plece. În acel moment, îngrozit, Moț-verde măcăi asurzitor. Nevăstuica se opri, uitându-se confuză când la Muguraș, când la rățoi. Deși nevăstuica arăta mai mare și mai vioaie ca niciodată, Muguraș nu se dădu bătută. Cuprins de frică, Moț-verde dădea neconținut din aripi. Găinușa își încordă gheruțele, iar penele îi erau toate zbârlite.

— N-ai să scapi așa ușor! Să nu cumva să-ndrăznești! strigă Muguraș, uitându-se în ochii lighioanei.

Găinușa era pregătită pentru orice, chiar să și moară.

— Nu-mi sta în cale! o amenință nevăstuica fără să-și ia ochii de la Muguraș.

Glasul lighioanei îi dădu fiori găinușei.

Nevăstuica voia să pună laba doar pe Moț-verde, așa că nu era interesată de Muguraș.